

A szülei ott hagyták. Valami fontos dolguk volt éjszakára, ahova őt nem vihették magukkal. Nem árulták el, mi az, de tényleg lényeges lehetett, mert órákon át készülődtek. Főleg anya. Anyát már rég nem látta ilyen izgatottnak. Az egész szekrényt kirámolta, és ha valaki szólt hozzá, mintha nem is hallotta volna.

Amikor kitették az autóból, azt mondták neki, nincs mitől félnie, de ő tudta, hogy az nem igaz. A temető tele volt rémisztő dolgokkal. A nap pedig már bukott le a horizonton. Az árnyékok nőttek, megélénkült a szél. A sötétség készült megszállni a földet. Szinte érződött a hűvösödő levegőben, ahogy a szörnyei éledeztek.

Még akkor is bámult a kocsit után, amikor az már rég kikanyarodott a főútra és eltűnt a dombok mögött, amerre a kisváros házai sokasodtak. Egészen addig állt úgy, amíg az öregember le nem lakatolta a nagy rozsdásodó vaskaput, majd meg nem indult felé a földúton. Amikor melléért, a kezéért nyúlt. Ő felnézett rá és félre billentett fejével csivitelte:

– Mi lesz vacsorára, nagyapa?

A paplak nem messze állt a temető főbejáratától. Egy óriás tölgyfa susogó lomboságra borult fölé. Csinos kis ház volt kívül is, belül is. Abban lakott az idős temetőőr egyedül, amióta a feleségét elvitte a kórság. Az unokája ritkán vendégeskedett nála, s főleg nem éjszakára.

Kellemesen telt az idő a lámpafényes szobában. Az asztalon a vacsora maradványai heverték szerteszét. Az ételek csatátvesztett seregeinek maradványai szétszóródtak a kockás terítőn. A lekváros üveg csak félig ürült ki, ezért számolhatott azzal, hogy része lesz a következő ütközetben is. A vaj szélei sötét sárgára érlelődtek a műanyag tartóban. Egy másik darabkája a kés pengéjét tapasztotta az abroszhoz. A fonott kosárkából két szelet kenyér lesett ki a konyharuha alól. Kis piros foltok jelezték, ahol a paradicsom vértelt el a paprika csomója mellett. Az üres poharak és az összekent morzsás kistányérok tették teljessé a csendéletet. Az ízek még friss emlékként éltek a szájban. A kinti sötétség távolinak tűnt. A zárt ajtó kívül tartotta a rémségeket. Nagyapa közelsége biztonságot nyújtott. Legalábbis a barna hajú kislány úgy találta.

A férfi az asztallapra támaszkodott, úgy segített gyöngülő lábainak felemelkedni a székről. Közben a szemüvege fölött a gyerekre pillantott. A háttámláról leakasztotta a kiskabátját. Többszöri próbálkozásra beletalált a másik ujba is a háta mögött. A mozdulatai már nem következtek olyan természetes folyamatossággal egymásból, mint fiatalember korában. Megállt a bejárat felé menet és újra a kicsire nézett.

– Megyek az esti körutamra, kis unokám. Velem tartasz?

Az apróság megszeppent. Oda ki? Dehogya!

– Ü-ü – rázta a fejét. Ösztönösen összébb húzta magát félelmében, de a nagyapja nem erőltette a dolgot. Bólintott és fordult ki a nyikkanó ajtón. Amíg kiment, kintről a sötétség egy kis darabkája besurrant.

Vilmácska egyedül maradt. Az előbb még barátságos szoba hirtelen megváltozott. Gonosz árnyékok leselkedtek mindenhol: a kancsó horgas orra, a fogas görbe csápjai, a szakadt lámpabúra egyfogú vigyora és a nagykabát fejnélküli emberalakja. Az apróság leugrott a kopott, nyikorgó heverőről.

– Nagyapa! – rohant neki az ajtónak. – Várj! Én is megyek.

Kitoppant a ház elé. Jobbra-balra kapkodta a tekintetét, vajon a felnőttnél merre indulhatott. A telihold sejtelmes fehérítő köntösbe bugyolálta a világot. Fényénél hamar meglátta a hórihorgas alakot, aki a szűk ösvények egyikén ballagott a sírok között.

A szél felsírt, a levelek választ zizegtek rá, ágak reccsentek és árnyak suhantak. Vilmácska magánytól való félelme felülkerekedett az elsötétülő temető okozta riadalmon. Lélekszakadva szaladt a félhomályban. Nem nézett se jobbra, se balra, csak kapkodta a lábait, hogy minél hamarabb nagypapa óvó karjai közé bújhasson.

Mindössze pár méter választotta el az idős embertől, amikor az furcsa pózba merevedett, és valahova maga elé meredt. Vilmácska megtorpant. Jaj! Mi történhetett?

Az öregember lassan oldalt lépett és óvatosan felvett egy karnyi vastag faágot az út melletti fűből. Utána visszaállt az előző várakozó testtartásába. Vilmácska pisszenni sem mert, de a védelmezőjétől távol maradni sem. Lábujjhegyen odasettenkedett mellé. Mindennél jobban vágyott az érintésére. Az öreg ráncos keze azonban a botot markolta, ezért a kislány a lábát ölelte magához. A nadrághoz szorított arccal bámult arra, amerre a férfi is.

Hiába meresztette a szemét, eleinte nem látott semmi különöset.

Egyszer csak megmozdult a föld!

Igen! Maga a talaj mozgott. Repedezett több irányba. A fűszálak táncolni kezdtek fölötte. Rövid szünet következett, majd megint kezdődött. Kis pukli lett, a hasadások tovább futottak. Mindez többször megisméltódott. A pukli dombocskává nőtt és lassan teljesen kifordította a közelében levő fűcsomókat. Apró rögöcskék gurultak a tetejéről újra és újra lefelé.

Vilmácska szíve a torkában dobogott. Hallott már a feltámadásról, sírokból előmászó hullákról. Zombikról, akik ellen az ember tehetetlen. Nem tudja megölni őket, hisz eleve halottak.

A fejében mindenféle szörnyűségek kavarogtak. Moccanni sem bírt a rémülettől. Tágra nyílt szemekkel várta a szörny előtörését a mélyből.

A halom tovább emelkedett. A szél Vilmácska arcába csapott. Néhány hajtincsét is odasodorta.

A kislány érezte a magához szorított láb izmának megfeszülését, amint az készült az ugrásra. Fölfogta, hogy itt az idő. És teljes szívéből hitte, hogy nagypapa tudja, mi a teendő.

Az öregember lassan odanyúlt, lefejtette a lábáról a gyerekezeket. Közben hátrébb tolt a kislányt, végig előre figyelt.

Akkor valami fekete bukkant elő a föld alól. Vilmácska sikkantott.

A vénember a fahasábot lendítve meglódult. Közben elkurjantotta magát. Azzal próbálta köszvényes ízületeit frissebb mozgásra sarkallni.

– Hej! Mindent kitérnek ezek a fránya vakondok!